

Publicerad 2008-08-28 22:11 av Naturromantiker

JA!

*Denna mannen finns,
och han steg på bussen idag,
här i Stockholm!*

Mannen på bussen som krävde både en och två blickar för att hjärnan skulle tro på det den såg

.

Han steg på,
den sittplatsfyllda,
bussen
och ställde sig
själv säkert bredvid mig

Jag tittade länge
och väl
på honom,
men utan
att han upptäckte mig

Jag vände bort huvudet,
och hörde ett lågt,
nästan tyst,
skratt formulerades
från min mun

<I>jag undrade varför</I>

Jag vet varför,
men undrar ändå
för skrattet borde inte kommit

Men visst,
han som leendes klev på bussen
var en fyrtioårig man,
med bebisblåa skor,
svartgrårandiga
och pösiga tygbyxor,
turkosskrikande skjorta
under en pälskavaj
med ett mönster

liknande en sotig gepard

<I>klart han väckte blickar,
och diskreta skratt</I>

och inte blev det bättre av hans
svartkrulliga och korta hår
som var färgat
och hade en stor fläck
med röda krullar,
och nästan lika mycket
med blonda krullar
och han hade vita
stora bågar till glasögon
på hans solbrända ansikte

<I>skulle du kunna hålla skrattet borta?,
och inte stirra
av ren förvåning
att någon självmant
gått utanför dörren
I DOM KLÄDERNA?

Svar NEJ!

Men jag undrar fortfarande
För skrattet
borde ha varit ett leende
av beundran
då denna man vågat vara sig själv,
fullt ut!
Men för stunden,
just där och då,
var det en insikt
som blev blockerat
av skrattreflexen
</I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Naturromantiker med Poeter.se id #24402 innehar upphovsrätten